

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci žalobce: **V. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolínská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2016, č.j. OAM-38/LE-LE05-LE23-PS-2016,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2016, č.j. OAM-20/LE-LE05-LE23-PS-2016, jímž byl podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1.1.2016 (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) do 21.7.2016.

Žalobce žalovanému vytýkal porušení ust. § 2 odst. 1a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46a zákona o azylu. Žalobce zejména namítal, že v jeho případě nebyl naplněn zákonný důvod zajištění, tj. že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznil, že zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu představuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, proto je třeba toto ustanovení vykládat vždy restriktivně. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, kde je

uvedeno, že „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ Dle žalobce z napadeného rozhodnutí žalovaného přitom nevyplyvá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit, ani to, v čem žalovaný spatřuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, což ve vztahu k ustanovení § 68 správního řádu způsobuje nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce připustil, že v době stanovené k vycestování v rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky nevycestoval a nadále se zde nelegálně zdržoval, avšak nesouhlasil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný pouze poukázal na jednání žalobce s tím, že toto zakládá důvodnou obavu, že žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Pakliže v odůvodnění rozhodnutí absentuje hodnocení povahy a stupně nebezpečnosti jednání žalobce, které dle žalovaného zakládá důvod se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, nelze je považovat za dostatečné ve smyslu § 68 správního řádu. Žalovaný dle žalobce nikterak nezduvodnil, v čem konkrétně by údajné ohrožení veřejného pořádku mělo spočívat. Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to zejména na rozsudek ze dne 5.2.2014, č.j. 1 Azs 21/2013-50, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

Žalobce dále poukázal na to, že se žalovaný nevypořádal s otázkou nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, která je podmínkou zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu, když pouze poukázal na to, že žalobce nevycestoval z ČR, ačkoliv mu bylo uloženo správní vyhoštění, z čehož dovodil, že žalobce bude mařit průběh správního řízení a zvláštní opatření by nebylo účinné. Žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve vztahu k rozhodnutí o nemožnosti uložení alternativních zvláštních opatření, neboť se nevyjádřil k žádné z alternativ a neuvedl důvody, pro které nelze danou alternativu uplatnit. Žalobce proto namítal, že z žalobou napadeného rozhodnutí není seznatelné, z jakého důvodu není dostačující umístění žalobce do pobytového střediska, případně uložení povinnosti osobně se hlásit na ministerstvu, když žalobce má ubytování zajištěno, což rovněž doložil potvrzením o poskytnutí ubytování. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, z něhož žalovaný odvozuje nemožnost uložení zvláštního opatření namísto zajištění, je dle žalovaného zcela nepřipadný, když se uvedené rozhodnutí týkalo zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, což však není případ žalobce, který byl zajištěn jako žadatel o azyl, u kterého jsou ze zákona dány odlišné důvody pro zajištění, přičemž předchozí nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění mezi těmito důvody není.

Dále žalobce namítal nedostatečné odůvodnění délky trvání jeho zajištění, neboť se žalovaný zabýval maximální délkou doby zajištění, namísto stanovení doby přiměřené, nezbytné pro dosažení sledovaného cíle. Žalovaným stanová doba trvání zajištění 110 dnů není dle žalobce přiměřená, když žalovanému nic nebránilo stanovit kratší dobu trvání jeho zajištění a v případě potřeby ji prodloužit. Pokud tak žalovaný učinil, bylo nezbytné, aby stanovenou délkou náležitě zdůvodnil jako přiměřenou délku trvání zajištění. Na podporu této

námítky žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.3.2014, č.j. 3 Azs 24/2013-42.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí a zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce kromě obecných sdělení a širokého právního rozboru neuvedl nic, co by vyvracelo důvody, pro které bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí – tedy opakované porušování právního řádu České republiky. Žalovaný trval na tom, že na daný případ aplikoval řádně tzv. pojem veřejný pořádek a že své rozhodnutí řádně zdůvodnil. Z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, když vědomě a opakovaně neplní zákonem uložené povinnosti a svým jednáním zcela jasně demonstruje naprostou neúctu k právnímu řádu České republiky. Žalobce naposledy přicestoval do České republiky v březnu 2015, jak uvedl na návštěvu známých, potvrdil, že věděl, že dne 15.5.2015 bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 1.8.2015 a stanovilo dobu 2 let, po kterou žalobci není umožněn vstup na území členských států EU. Žalobce přitom na území ČR již v minulosti od roku 2007 do roku 2012 pobýval v ČR na podnikatelské vízum, pročež o povinnosti pobývat na území České republiky pouze s platným vízem věděl. Žalobce účelově podal žádost o mezinárodní ochranu teprve po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do ZZC. Propuštění žalobce ze ZZC a vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho osobní svobody by tak mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť lze důvodně předpokládat žalobcovo pokračující nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů, když dlouhodobě vědomě porušoval pravidla daná zákonem o pobytu cizinců. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených v ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že v případě žalobce zvážil možnost uložení zvláštních opatření, jejichž účinnost však musel vyloučit s ohledem na to, že u žalobce byl dán důvodný předpoklad pokračování jeho hrubého nerespektování právního řádu ČR, když současně bylo prokázáno, že nerespektoval povinnost vycestovat z území ČR po svém vyhoštění, jakkoliv mu k tomu byly dány dostatečné podmínky (vyjezdni příkaz č. „X“ s platností od 3.7.2015 do 17.7.2015). Stanovení doby zajištění na 110 dnů bylo řádně zdůvodněno, žalovaný uvedl zcela konkrétní okolnosti případu (předpokládaná délka řízení, včetně případného soudního přezkumu, v souvislosti s jednoznačně projevenou neochotou žalobce z ČR vycestovat), které vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke

kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie ze dne 1.4.2016, č.j. KRPA-123962-16/ČJ-2016-000022, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 2.4.2016 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný dne 4.4.2016 vydal rozhodnutí č.j. OAM-38/LE-LE05-LE23-PS-2016, podle něhož je stěžovatel podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců do 21.7.2016. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že od policejních orgánů podle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že stěžovatel byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Z obsahu rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce při pobytové kontrole předložil dne 31.3.2016 cestovní pas Ukrajiny bez platného víza a byl u něj nalezen výjezdní příkaz s platností od 3.7.2015 do 17.7.2015. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že žalovaný byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie ze dne 15.5.2015, č.j. KRPA-200768-17/ČJ-2015-000022, které nabylo právní moci 1.8.2015 vyhoštěn na dobu 2 roků, lhůta pro vycestování byla stanovena na 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žaloba proti rozhodnutí o odvolání žalobce byla Městským soudem v Praze zamítnuta dne 26.10.2015. Z uvedeného pak vyplývá, že žalovaný nerespektoval stanovenou dobu k odjezdu ze schengenského prostoru a od 17.8.2015 je veden v evidenci nežádoucích osob. Žalobce uvedl, že v ČR pobýval v období roku 2007 až 2012 na ponikateltské vízum, poté se vrátil na Ukrajinu a do států EU cestoval na základě maďarského víza. V ČR pobýval od března 2015 nepřetržitě, neboť zde chtěl zůstat se svými dvěma bratry a přítelkyní, ačkoliv si byl vědom, že byl správním rozhodnutím z ČR vyhoštěn na 2 roky. Potvrdil, že neměl v úmyslu vycestovat, ani za tímto účelem nepodnikl žádné kroky. Důvodem jeho nevycestování byla obava z nástupu do armády. Žalobce uvedl, že na Ukrajině žije jeho sestra s rodinou a matka, u které má zázemí. Na území ČR žalobce nemá žádný majetek, nepracuje a žije z úspory, nebo půjček od bratrů či sestry, od ledna 2016 má pronajatý byt na adrese „X“. Dále žalobce uvedl, že je svobodný, bezdětný, je zdravý, léky pravidelně neužívá, lékaře pravidelně nenavštěvuje, aktuálně jej bolí zub a má problémy se zády. Z rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 15.5.2015 pak žalovaný zjistil, že dne 15.5.2015 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR v prostorách mateřské školky, kde jak sám potvrdil prováděl pomocné práce při rekonstrukci. Z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že má pouze maďarské vízum typu C/MULT platné od 23.9.2014 do 22.9.2015 s platností na 90 dnů, kterou překročil. Žalobce v rámci řízení uvedl, že pracoval bez pracovního povolení a bez živnostenského oprávnění, neboť se rozhodl zůstat v ČR kvůli přítelkyni, a proto musel začít pracovat. Žalovaný dále zjistil, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce je již druhou v pořadí. První žádost žalobce podal dne 28.5.2015 a odůvodnil ji rovněž obavou z nástupu do armády a odesláním do války. Žádost vzal žalobce zpět dne 8.6.2005, když byl informován, že na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, má být předán do Maďarska, které uznalo svou příslušnost k posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě těchto skutečností měl žalovaný za prokázané, že existují důvodné pochybnosti o žalobcově dobrovolném vycestování z ČR. Žalovaný tak vyhodnotil, že by stěžovatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ČR, který již opakovaně narušil svým nelegálním pobytem v ČR a nevycestováním z jejího území;

podmínky podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu tak měl žalovaný za naplněné, neboť stěžovatel není osobou vyloučenou z aplikace tohoto ustanovení.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, je veden v evidenci nežádoucích osob, přičemž jasně vyjádřil vůli v ČR setrvat. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly dostatečně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud se dále zabýval tím, zda uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně a nelze současně uplatnit zvláštní opatření ve smyslu rozhodnutím ministerstva uložené povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, dle názoru soudu není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území ČR i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, však již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov. rozsudky KS v Praze ze dne 26.1.2015, sp. zn. A 2/2015; ze dne 7.8.2014, sp. zn. 44 A 40/2014; ze dne 26.2.2015, sp. zn. 44 A 13/2015, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 27.4.2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015, www.nssoud.cz).

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce nejenže opakovaně, dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, neboť pobýval na jejím území nelegálně a následně nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění, ale porušoval i normy upravující zaměstnanost, neboť žalobce vykonával nelegální práci (srov. § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti). Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se snažil svou situaci řešit, když takovým krokem zcela jistě nebylo podání žádosti o mezinárodní ochranu, kterou vzal žalobce obratem zpět. Žalobce s vědomím všech důsledků nechal svou situaci přerůst až do stádia uložení správního vyhoštění, které nerespektoval, ačkoli si byl povinností pro něj plynoucích vědom. Území České republiky neopustil, čímž mařil uložené správní vyhoštění, a ve snaze vyhnout se bezprostředně hrozícímu správnímu vyhoštění podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce již v minulosti jednoznačně deklaroval svůj záměr na území ČR setrvat a využil k tomu i účelovou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou vzal zpět, když zjistil, že bude předán do Maďarska, tedy, že tato mu pobyt v ČR nezajistí. Výše popsané jednání žalobce ve svém souhrnu jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku, nemůže být zhojeno žádnými žalobcem tvrzenými osobními poměry a naopak vylučuje možnost uplatnění zvláštních opatření ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu, kdy je zřejmé, že žalobce rozhodnutí státních orgánů ČR v minulosti nerespektoval a do svého zajištění, neprojevil snahu legalizovat svůj pobyt. Ze všech uvedených skutečností nelze jinak než dovodit, že účel zajištění nemůže být nahrazen zvláštním opatřením spočívajícím v uložení povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem ani povinností osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. O účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu soud nemá pochyb, neboť ji žalobce podal ze stejných důvodů opakovaně, nadto poté, co byl zajištěn a neuvádí v ní žádné důvody, které by se mohly blížít důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany.

Svůj závěr o nedostatečnosti uložení zvláštních opatření k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný upřel o to, že žalobce opakovaně porušoval platné právní předpisy a svým chováním již v minulosti jasně vyjádřil neochotu vrátit se na Ukrajinu, což nadále potvrzuje i slovně, proto lze u něj důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé

nerespektování právního řádu České republiky, motivované zjevnou snahou vyhnout se veškerým zákonným postupům, které považuje za pro sebe nevýhodné, resp. vedoucích k jeho nucenému vycestování. Soud shledává tyto důvody za přezkoumatelné a plně se s nimi ztotožňuje. Je zřejmé, že se žalobce rozhodnutím státních orgánů České republiky podrobit nechce. Za této situace je setrvání žalobce v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Další otázkou, kterou soud řešil, byla přiměřenost a odůvodněnost doby uložení povinnosti setrvat v ZZC. I když určení délky setrvání v ZZC se pohybuje v mezích správního uvážení, musí být z rozhodnutí seznatelná úvaha správního orgánu, na základě které byla délka setrvání stanovena. V souzené věci žalovaný správní orgán rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v ZZC do 21.7.2016, tedy v délce 110 dní. Při stanovení délky zajištění žalobce v daném zařízení vycházel z předpokládané délky řízení o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to 90 dnů, dále kalkuloval s případnou podanou žalobou proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a připočetl 15 dnů a přiměřenou dobou potřebnou pro doručování v soudním řízení 5 dní. Dle názoru soudu žalovaný dostatečně a srozumitelně odůvodnil stanovenou dobu zajištění. Doba 110 dnů je přiměřená a přezkoumatelně odůvodněná, přičemž správní orgán zdůraznil svou povinnost dodržet maximálně zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Soud nesdílel názor žalobce, že tato doba byla zcela formálně a neodůvodněně stanovena. Žalovaný při stanovení délky doby má toliko možnost vycházet z předpokládané a praxí ověřené doby řízení. Samozřejmě, že může dojít v jednotlivých případech k odchylkám, nicméně to žalovanému v době rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení není známo. Naopak žalovaný nemůže předjímat, že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle ust. § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat kratší dobu, zejména když žalobce odůvodnil svou žádost obavou ze současné bezpečnostní situace na Ukrajině, ze svého povolání do armády a s tím související obavou o svůj život. Nelze přitom žalovanému vytýkat kalkulování s podáním žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, neboť v případě žalobce první žádost o mezinárodní ochranu byla podána rovněž až v době vyhoštění, správní orgán tedy správně uvážil, že ochranu cestou žaloby žalobce využije právě v aktuálním řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11. května 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová